

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 11/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudítša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 7/2022 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 119/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka požaduje uloženie príkazu okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka podala okresnému súdu 14. septembra 2021 návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa proti povinnej – Základnej škole [REDAKOVANÉ] domáhala zdržania sa protiprávneho konania a upustenia od jeho trvania, ako aj uloženia povinnosti neobmedzovať vstup do školského zariadenia bez zákonného dôvodu a nariadenia zdržať sa odopierania základných ľudských práv a slobôd, predovšetkým ústavného práva na vzdelanie, a to z dôvodu neumožnenia

vstupu do školského zariadenia na účely plnenia si školských povinností prezenčnou formou bez prekrytia si horných dýchacích ciest. Vec návrhu bola zapísaná pod sp. zn. 9 P 180/2021 a uznesením č. k. 9 P 180/2021 z 27. septembra 2021 postúpená krajskému súdu ako vecne a mieste príslušnému správneému súdu. Vec návrhu bola následne pridelená na krajskom súde 11. októbra 2021 do senátu 22Sa a bola jej pridelená sp. zn. 22 Sa 8/2021.

3. Krajský súd vyslovil s postúpením veci nesúhlas a spis 22. októbra 2021 predložil kompetenčnému senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „kompetenčný senát“) na rozhodnutie.

4. Kompetenčný senát uznesením č. k. 1SKomp 6/2021 z 8. decembra 2021 rozhodol, že na prejednanie veci nie je daná právomoc správneho súdu. Spis bol krajskému súdu vrátený 28. decembra 2021, ktorý následne spis postúpil okresnému súdu 1. februára 2022.

5. Vec návrhu na vydanie neodkladného opatrenia bola prevedená do oddelenia občianskoprávných vecí a bola jej pridelená sp. zn. 27 C 7/2022.

6. Okresný súd rozhodol o návrhu uznesením č. k. 27 C 7/2022 zo 4. marca 2022 (ďalej len „uznesenie zo 4. marca 2022“) tak, že ho zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu zo 4. marca 2022 podala sťažovateľka 11. apríla 2022 odvolanie.

7. Uznesením okresného súdu č. k. 27 C 7/2022-105 zo 7. júna 2022 bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie a uznesením okresného súdu č. k. 27 C 7/2022-106 zo 7. júna 2022 bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd povinnej 7. júna 2022 doručoval odvolanie. Súdne poplatky boli zaplatené 15. júna 2022. Spis bol na rozhodnutie o odvolaní predložený krajskému súdu 20. júla 2022.

8. Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 119/2022 z 19. augusta 2022 (ďalej len „uznesenie z 19. augusta 2022“) uznesenie okresného súdu zo 4. marca 2022 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a návrh na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom zamietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 24. augusta 2022.

9. Krajský súd v uznesení z 19. augusta 2022 akcentoval osobitný charakter inštitútu neodkladného opatrenia, ktorý vymedzuje ako rozhodný ten skutkový a právny stav, ktorý existuje v čase vydania rozhodnutia. Následne za zásadnú skutočnosť pri rozhodovaní o odvolaní považoval zrušenie vyhlášky ukladajúcej povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest v čase po vydaní uznesenia okresného súdu zo 4. marca 2022, ktoré bolo odvolaním napadnuté. Ako procesné riešenie krajský súd prijal zrušenie uznesenia súdu prvej inštancie a vrátenie veci na nové konanie, v ktorom bude rozhodným stavom stav daný stratou účinnosti a platnosti vyhlášky ukladajúcej povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest, čo naznačuje nedôvodnosť neodkladného opatrenia. Z uvedeného dôvodu krajský súd konštatoval irelevantnosť vecného prieskumu odvolacích námietok, ako aj procesného rozhodnutia o návrhu na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd určil ústavnej sťažnosti prioritu s akcentom na to, že zo strany orgánov súdnej moci dochádza dlhodobo k nezákonnému konaniu, a to odopieraním

konat' a rozhodnúť vo veci neodkladného opatrenia už viac ako 451 dní. Vo veci konajúce súdy tak ignorujú najlepší záujem dieťaťa, ale aj zákonom stanovenú lehotu na rozhodnutie v špecifickej agende.

11. Sťažovateľka namieta, že okresný súd o jej návrhu konal neprimerane dlho, keď nedodržel zákonom stanovenú lehotu 30 dní na rozhodnutie. Odkazuje pritom na § 328 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia návrhu. Poukazuje ďalej aj na § 331 ods. 2 CSP, podľa ktorého všeobecný súd má povinnosť uznesenie o neodkladnom opatrení odoslať najneskôr do troch dní od jeho vyhotovenia. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu bolo pritom podané na poštovú prepravu 23. marca 2022, t. j. 20 dní po vyhotovení uznesenia.

12. Nekonaním všeobecného súdu sa podľa sťažovateľky stále odsúva jej reálna súdna ochrana vo veci, ktorá je schopná ovplyvniť aj ďalšie životné podmienky.

13. Aj o podanom odvolaní rozhodol krajský súd až o 142 dní neskôr, pričom od podania návrhu až do rozhodnutia odvolacieho súdu a doručenia rozhodnutia vydaného v odvolacom konaní (30. augusta 2022) uplynul takmer jeden kalendárny rok. Po vrátení veci okresnému súdu tento dosiaľ nevydal žiadne rozhodnutie.

14. Priorizovanie samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je determinované tým, že sťažovateľka je maloletá. Akcentuje pritom čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý upravuje koncept najlepšieho záujmu dieťaťa ako základný princíp a východisko zaistovania a ochrany základných práv a slobôd dieťaťa.

15. Procesná záruka v podobe povinnosti prijať rozhodnutie bez zbytočného odkladu odráža skutočnosť, že pre dieťa plynie čas rýchlejšie, ako to je v prípade dospelých, a v prípade oneskoreného rozhodnutia o jeho právach a základných slobodách hrozí, že situácia dieťaťa bude vyriešená jednoduchým plynutím času.

16. Vo veci konajúce súdy tak nedokázali rozhodnúť vo veci návrhu v zákonnej lehote, pričom ide navyše o vec týkajúcu sa maloletej, a to s poukazom na najlepší záujem dieťaťa.

17. Účelové konanie všeobecných súdov spôsobilo odopretie spravodlivého rozhodnutia o veci sťažovateľky, keďže dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom bola zmena skutkového a právneho stavu, ku ktorej medzitým došlo. Bez priznania primeraného finančného zadosťučinenia nedôjde k odstráneniu prieťahov v napadnutom konaní vedenom okresným súdom a ani k zadosťučineniu za 451 dní trvajúci stav právnej neistoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní vo veci nariadenia neodkladného opatrenia z dôvodu nerozhodnutia o ňom v zákonom ustanovených lehotách.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd si pri výklade označených práv podľa ústavy a dohovoru osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

21. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

23. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

24. Konanie vo veci nariadenia neodkladného opatrenia špecifikovaného v bode 2 tohto uznesenia bolo vyvolané pandemiou spôsobenou ochorením COVID-19 vyžadujúcou si z globálneho hľadiska prijatie a uplatňovanie rôznych druhov opatrení v oblasti verejného zdravia. Vzhľadom na novú špecifickú situáciu globálneho charakteru, s ktorou žiadna spoločnosť dosiaľ nebola konfrontovaná, možno dôvodne konštatovať, že vec návrhu s touto špecifickou situáciou úzko prepojená nie je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov, ale je skutkovo a právne zložitejšou. Predostretý návrh kombinoval prvky prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy s prvkami prieskumu súladu všeobecne záväzných predpisov s ústavou, ako aj prvky civilného sporového konania, čo si vyžiadalo uplatnenie právomoci kompetenčného senátu, ktorý rozhodol s konečnou platnosťou, ktorému súdu je daná právomoc vo veci konať a rozhodnúť.

Všetky uvedené okolnosti odôvodňujú záver o skutkovej a právnej zložitosti prejednávanej veci, na čo ústavný súd pri rozhodovaní vo veci ústavnej sťažnosti prihliadol.

25. Pri hodnotení správania sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svojím správaním neprispela k predĺženiu napadnutého konania.

26. Pokiaľ ide o postup vo veci návrhu konajúcich súdov ústavný súd konštatuje, že ich postup bol v napadnutom konaní plynulý. Už zmieňovaná skutková a právna zložitost' veci si po podaní návrhu síce vyžiadala zo strany kompetenčného senátu rozhodnutie vo veci nesúhlasu s postúpením veci, otázka určenia právomoci konkrétneho súdu na prejednanie a rozhodnutie veci však bola vyriešená už v lehote 3 mesiacov po podaní návrhu (december 2021), čo nemožno kvalifikovať ako zbytočný priesťah.

27. Okresný súd následne rozhodol vo veci návrhu uznesením zo 4. marca 2022, t. j. po 3 mesiacoch od predloženia spisu na rozhodnutie (po vrátení veci kompetenčným senátom), a po podaní odvolania sťažovateľkou vykonával v primeraných lehotách procesné úkony spojené s doručovaním odvolania povinnej, ako aj s povinnosťou sťažovateľky zaplatiť súdne poplatky. Po zaplatení súdnych poplatkov sťažovateľkou (jún 2022) bol spis následne v júli 2022 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Uvedený prehľad procesných úkonov vykonaných zo strany okresného súdu po predložení spisu na rozhodnutie vo veci nedáva podklad na záver o existencii zbytočných priesťahov v napadnutom konaní.

28. Ani postup krajského súdu rozhodujúceho o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno označiť za taký, ktorým by dochádzalo k zbytočným priesťahom. Krajský súd po predložení veci na rozhodnutie v júli 2022 vo veci rozhodol 19. augusta 2022, t. j. v lehote jedného mesiaca, pričom spis okresnému súdu vrátil už 24. augusta 2022 na doručovanie rozhodnutia.

29. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky k porušeniu zákonných lehôt na rozhodnutie, ako aj na vyhotovenie rozhodnutia (k tomu pozri bod 11 tohto uznesenia), ústavný súd zdôrazňuje, že čas na konanie bez zbytočných priesťahov spravidla nemožno vyjadriť numericky, keďže postup príslušného súdu je podmienený objektívne charakterom prejednávanej veci a musí byť skúmaný s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitost' veci, požiadavky na vykonávanie dokazovania v priebehu konania, ako i správanie účastníkov a samotného súdu; do úvahy je pritom nutné vziať i to, čo je pre sťažovateľa v konaní predmetom sporu, resp. jeho význam pre účastníkov konania (m. m. III. ÚS 75/2022).

30. Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012, I. ÚS 235/2017).

31. Pokiaľ ide o rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, zákonná lehota na rozhodnutie je 30 dní (§ 328 ods. 2 CSP). Z hľadiska významu ide o poriadkovú, resp. inštruktívnu procesnú lehotu (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1116.).

32. V súvislosti s rozhodovaním vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (predtým návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 75 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) ústavný súd už judikoval, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. Samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) nepovažuje ústavný súd za také porušenie zákona, ktorého dôsledkom by bolo porušenie označených práv s'ťažovateľa (m. m. III. ÚS 488/2015).

33. Z právnej úpravy lehôt, v ktorých má byť rozhodnuté o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, teda vyplýva, že tieto lehoty majú (iba) poriadkový, inštruktívny charakter. Ide teda o lehoty, v rámci ktorých má byť príslušné rozhodnutie vydané, pokiaľ je to možné. Nedodržanie týchto lehôt nie je sankcionované a nepredstavuje procesnú vadu konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 286/2013 z 3. októbra 2013).

34. S ohľadom na už uvedené preto samotné nedodržanie zákonných lehôt ustanovených na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. na odoslanie rozhodnutia o takomto návrhu samo osebe nespôsobuje vznik zbytočných priet'ahov.

35. Po vrátení spisu okresnému súdu po rozhodnutí o odvolaní nebol síce vo veci zo strany okresného súdu urobený žiadny procesný úkon, no s ohľadom na špecifické okolnosti prejednávanej veci nedosahuje nečinnosť okresného súdu trvajúca po vrátení veci krajským súdom 4 mesiace požadovanú ústavnoprávnu relevanciu.

36. Už uvedený záver ústavný súd vyvodzuje z konkrétnych okolností prejednávanej veci, v dôsledku ktorých už počas odvolacieho konania došlo k zásadnej zmene skutkových a právnych okolností, z ktorých rozhodnutie vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vychádzalo. S'ťažovateľka sa vydania neodkladného opatrenia domáhala z dôvodu zamedzenia uplatňovania základného práva na vzdelanie v dôsledku podmieňovania výučby prezenčnou formou prekrytím horných dýchacích ciest. Keďže ustanovená povinnosť (prekrytia horných dýchacích ciest) bola už počas odvolacieho konania zrušená, je zároveň v súčasnosti daná zjavná nedôvodnosť podaného návrhu tak, ako to napokon konštatoval aj krajský súd (bod 9 tohto uznesenia). Inak povedané, zrušenie ustanovenej povinnosti *de facto* neumožňuje v súčasnosti hodnoverne osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana neodkladným opatrením, čo je *conditio sine qua non* pre vyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (§ 326 ods. 1 CSP). Uvedené skutočnosti v konečnom dôsledku determinujú záver o význame (súčasného) rozhodnutia vo veci návrhu pre s'ťažovateľku, ktorý je v dôsledku už uvedených osobitných okolností veci značne oslabený. Nečinnosť okresného súdu vo veci návrhu po vrátení veci odvolacím súdom v trvaní 4 mesiacov preto (aj) s prihliadnutím na značne oslabený význam rozhodnutia pre samotnú s'ťažovateľku nedosahuje potrebnú ústavnoprávnu relevanciu.

37. V tomto smere neobstojí ani akcent na skutočnosť, že sťažovateľka je maloletá, u ktorej sa vyžaduje urýchlenosť v konaní. Z pohľadu vecného požadované neodkladné opatrenie už nemôže naplniť sledovaný účel, ktorým v súlade s pôvodným návrhom malo byť umožnenie sťažovateľke vstúpiť do školského zariadenia na účely plnenia si školských povinností bez prekrytia horných dýchacích ciest. Zrušením ustanovenej povinnosti už zjavne nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky na vzdelanie, ktorého uplatnenia sa sťažovateľka primárne v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala. Vzhľadom na uvedené už realizácia či uplatnenie základného práva na vzdelanie nemôžu byť v hre. Rozhodnutie vo veci bez zbytočných prietáhov už teda nemá (nemôže mať) reálny dosah na primárne základné právo na vzdelanie, keďže k jeho ohrozeniu už zjavne nemôže dochádzať. Uvedené, samozrejme, neznamená absolútnu svojvôľu v podobe absolútnej nečinnosti okresného súdu vo veci návrhu v podobe nerozhodnutia.

38. Doterajší priebeh konania s prihliadnutím na už popísané konkrétne okolnosti veci, skutková a právna zložitosť veci vyžadujúca si rozhodnutie kompetenčného senátu vo veci určenia právomoci, ako aj oslabenie významu rozhodnutia pre sťažovateľku z dôvodu podstatnej zmeny rozhodujúcich skutkových a právnych okolností bez reálnej možnosti ohrozenia uplatnenia základného práva na vzdelanie, o ktoré primárne v základnom konaní ide, nesignalizujú nečinnosť okresného súdu a krajského súdu v takej intenzite, ktorá by ústavnému súdu dovolila po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť sťažovateľkou namietané porušenie práv zaručených ústavou a dohovorom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prietáhov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

40. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu